

saa have mine velhavende Meningsfæller, alle disse rige Folk ude omkring i Landet, at de ikke for lang Tid siden have sørget for at skaffe disse Penge tilbage. Her skulle jeg og mine Meningsfæller Gang efter Gang staa Skoleret i Folketinget, i Pressen og i den offentlige Mening for disse lurvede Tusinder. For det er jo nogle lurvede Tusinder for de Herrer. Blot en enkelt Mand af de Herrer's Parti vilde jo kunne betale disse Penge lige saa let, som han vilde kunne klø sig i Hovedet. Men jeg haaber, som sagt, at Debatten her i Folketinget skal bevirke, at Invaliderne faa alle deres Penge tilbage. . . . (*Martin Madsen*: De have faaet dem tilbage.) . . . De have ikke faaet dem tilbage. Ja, jeg haaber, at det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds — han vil jo senere kunne faa Ordet — vil fremlægge Beviser (*Martin Madsen*: Det er bevist.) . . . Det er ikke bevist, det er en ren og skær Paastand, men jeg haaber, som sagt, at det ærede Medlem vil tilvejebringe de Beviser, som indtil nu mangle for, at Pengene ere betalte tilbage. Der mangler endnu adskillige Tusinde Kroner, men vi haabe endnu, de komme.

Ja, jeg beklager, at den højtærede Justitsminister endnu ikke er kommen, men den højtærede Minister vil jo kunne gøre sig bekendt med mit Svar, med mine Udtalelser efter Rigsdagstidenden. Den højtærede Justitsminister var jo højt oppe forleden Dag, da han talte til mig, og jeg maa udtale min Forbavselse derover. Forholdet er dog dette, at vi fra Ministerbænken, i alt Fald fra de fleste af Ministrene, som Regel høre den gode Tones Mænd. Og det gælder ogsaa i de Forhandlinger, vi have Lejlighed til at føre med dem udenfor denne Sal, at vi træffe Folk, som det er en Fornøjelse at forhandle med. Den højtærede Justitsminister gør en Undtagelse fra Reglen, i alt Fald her i Salen. Jeg tror, at hans Kolleger i Regeringen, *ikke mindst* hans Kolleger, vare meget kede af de Udtalelser, der faldt fra hans Side den Dag, som jeg fandt lidet sømmelige for en parlamentarisk Minister. Jeg kunde tænke mig i Rusland, hvor de nu faa en saakaldt Duma, forhaabentlig med almindelig Valgret, at en Mand, der repræsenterede det gamle enevældige Regiment i Rusland og overgik i et nyt Ministerium, vilde føre det Sprog, som den højtærede Minister førte forleden Dag her i Tinget. Den højtærede Minister var ikke alene højt oppe, hvor det drejede sig om at svare mig, men uden

nogen som helst Foranledning, uden den mindste Grund fremkom han med en Udtalelse, der maatte være fornærmelig for en stor Del af dette Tings Medlemmer og fornærmelig mod det hele Ting for øvrigt, naar man tager det rent principielt. Den højtærede Minister talte om den Modstand, der havde været rejst imod Prygleloven, og i den Forbindelse sagde han, at han regnede slet ikke den Modstand, der var rejst her i dette Ting for noget som helst. De Argumenter, som vare fremkomne saavel fra vor som fra Regeringspartiets og anden Side, vare Argumenter, som han ikke brød sig det fjerneste om, hvorimod den kongevalgte Landstingsmand Goos's Udtalelser vare langt mere værd for ham. Men det forekommer mig, at det er en mærkbar, men meget daarlig Udtalelse af en parlamentarisk Minister overfor en Rigsdag, overfor den væsentligste Del af Rigsdagen, det Ting, som repræsenterer den almindelige Valgret.

Men den højtærede Justitsminister kom jo højere op, da han skulde svare mig. Jeg havde tilladt mig at spørge, hvorfor jeg ikke kunde faa Adgang til at gøre mig bekendt med Strafarbejdet paa Vridsløse. Saa sagde den højtærede Justitsminister: Hvad skulde det ærede Medlem dog paa Vridsløse, hvilke Kvalifikationer havde han til at bedømme Strafarbejdet, hvad kom det dog ham ved? Det er i ganske ekceptionelle Tilfælde, at jeg giver Folk Tilladelse til at komme og bese Vridsløselille Strafanstalt; vi vilde kunne risikere, sagde den højtærede Justitsminister, — det var ikke Ministerens Ord, men det var hans Mening — at det ærede Medlem fra Aarhus vilde have holdt en af sine Storm- og Buldertaler derude i Vridsløselille; vi vilde kunne risikere, at Fangerne derude vilde have troet, at den yderste Dag var nær. Jeg tror nu, at den højtærede Justitsminister kunde have sparet sig sine Bemærkninger i saa Henseende. Jeg føler mig ikke personlig brøsthølden ved dem, men det forekommer mig, at det er et mærkværdigt Svar for en Justitsminister at give en Rigsdagsmand. Hvis et Medlem af dette Ting ikke har Adgang til at gøre sig bekendt med Strafarbejdet paa Vridsløselille, ved jeg egentlig ikke, hvem der i dette Land, naar jeg undtager den højtærede Justitsminister og Embedsmændene, da skulde være kvalificeret til at komme ud og gøre sig bekendt med Forholdene. Vridsløselille og de øvrige Strafanstalter i vort Land høre jo ind under den almindelige Bevil-